

z Uhřetěvsi a z Říčan

VELIKONOCE

*A jako vešla do světa smrt skrze člověka,
tak i zmrtvýchvstání:*

*jako v Adamovi všichni umírají,
tak v Kristu všichni dojdou života. 1K 15,21-22*

Milé sestry, milí bratři...

Moc vás všechny zdravím a chci vám popřát požehnané Velikonoce. Znovu smíme promýšlet, jak zásadní je zvěst kříže a vzkříšení pro naše životy. Zůstáváme v prostoru plném napětí mezi mnohým, co nás bolí v osobním životě, co nás děsí a zlobí v životě kolem nás a vším zázračným, co se prosazuje v životech našich i společnosti kolem nás. Řečeno s apoštolem Pavlem „starý Adam“ v nás a kolem nás je stále plný sil, ale my smíme v naději víry vyznávat, že život v jeho současnosti i budoucnost patří „novému Adamovi“, Kristu.

Tento apoštolův obraz je velice cenný ve své konkrétnosti. Umožňuje nám zůstat „při zemi“ - a tak se otevřít pohledu druhého člověka. Smíme se ptát druhých, jak oni vnímají Ježíšovu vykupitelskou oběť a naději vzkříšení. Co pro ně osobně znamená kříž a vzkříšení. Smíme se ptát druhých, co je trápí a co vnímají jako svou naději. Smíme se ptát místo nabízení odpovědi.

Velikonoční svátky jako období otázek a naslouchání. Jsem hluboce přesvědčený, že pak se nám ona „stará známá“ zvěst otevře nově a budeme nečekaným a novým způsobem obohaceni a povzbuzeni.

Zdá se, že apoštol Pavel není příliš vhodnou osobou, na které bychom si mohli toto naslouchání, otevření se pohledu druhého člověka na nejzákladnější stavební kameny naší existence, ukázat. A přece nám jeho zápas může hodně dát. Protože žil v

době rozdělení. Rozdělení mezi synagogou a nově vznikajícím společenstvím „kristovců“, rozdělení uprostřed tohoto vznikajícího společenství. Rozdělení ve výkladu, co vlastně znamená ono základní vyznání: „Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem.“ (1K 15,3-4) Prostě rozdělení, kam jen se podíváte.

Zažíváme něco podobného. Tomu se prostě nedá vyhnout - o tom nám historie Božího lidu svědčí velice zřetelně - a bolestně. Nedělám si iluze, že by se to někdy změnilo - ten „starý Adam“ je v nás až příliš silný. Ale zároveň můžeme přijmout svědectví mnohých, že ono vyznání o Kristově kříži a Vzkříšení není pouhá historická informace, ale svědectví o Boží moci nabízející život. My k tomu nemůžeme nic přidat. To je prostě dar, který lidé dostali a který dostávají.

My o tom daru smíme vědět a proto se nemusíme bát naslouchat místo mluvení - naslouchat si navzájem uprostřed sborového společenství i lidem kolem nás. Smíme se ptát, zajímat se o druhé v jistotě, že to má v Božích očích budoucnost. Prostě a jednoduše, smíme se učit žít, těšit se ze setkání s životy těch druhých a tak se těšit i ze života svého. Vždyť život je Boží dar. Vždyť smíme věřit, že Ježíš byl vzkříšen.

Jiří Ort

Co nás čeká

Velikonoční bohoslužby (s vysluhováním Večeře Páně)

18. 4. v 18:30 Zelený čtvrtek (Uhříněves - na kruchtě)

19. 4. v 9:00 Velký pátek (Uhříněves)

21. 4. v 9:00 Boží hod Velikonoční (Uhříněves)

22. 4. v 11:00 Velikonoční pondělí (Říčany)

Velikonoční výlet

22. 4. ve 12:00 od domu Senior (Komenského nám.) v Říčanech bezprostředně po bohoslužbách. Tradiční výlet s obědem (bramboračkou) a opékáním u ohně. Pro všechny věkové skupiny, okruh lesem k rybníku Marvánek (občerstvení, hřiště)

5. 5. v 9:00 - bohoslužby s koncertem studentů Konzervatoře Evangelické Akademie Olomouc.

- po koncertě společný oběd na farní zahradě

24. 5. - Noc kostelů

17.30 Pohádka pro nejmenší

18.30 Hafotet – koncert pěveckého sboru

20.00 Koncert Pěveckého sboru Husovy kaple

21.00 Josef Šlerka:

„Záplava informací, dezinformace, "fake-news" - co s tím?“

22.15 Společné zpívání spirituálů

Bohoslužby s výletem ve Škvorci

26. 5. v 9:30- letos s novou farářkou Hornopočernického sboru, sestrou Alžbětou Hanychovou.

Bohoslužby budou jako tradičně určeny pro všechny – tedy i pro rodiny s dětmi. Počítejte, prosím, i s výletem, na který se vydáme po malém občerstvení a popovídání.

Misie je život křesťana (zamyšlení k přednášce P. Bargára)

V neděli 30. března jsme se sešli po bohoslužbách na kruchtě ke společnému obědu (děkujeme s. Ortové za výborné špekáčky pečené na pivu), po kterém měl br. Bargár velmi zajímavý program. Tématem jeho přednášky byla misie. Jakožto člověk, který se dlouhodobě zabývá vnímáním misie v různých společenstvích u nás a hlavně ve světě, dokázal nám erudovaně vysvětlit její významy a historické konotace.

Musím přiznat, že pro mě bylo vnímání misie silně ovlivněno zkušenostmi z některých církví, kde následovat Ježíšovo vyslání ze závěru Lukášova evangelia znamenalo hlavně hodně mluvit, neřku-li přímo hulákat. To slovo mělo pro mě pachůť manipulace, demagogie a téměř fyzického tlaku na lidi (a bohužel především na děti a mládež), aby se teď a tady obrátili a vyznali, že „Ježíš je Pán.“ Pavol mj. zmínil, že vnímání misie někdy osciluje mezi dvěma extrémy: (1) vyvážení křesťanství do jiných, často exotických oblastí, což bylo v minulosti ovšem často spojeno s politickými a mocenskými zájmy, a (2) zaběhnuté formy misie a snaha o zachování statutu quo (prostě to patří k životu sboru). Misie však dnes v celém světě nabývá zcela nových tváří, zejména v sociální práci a péči o mezilidské vztahy či životní prostředí.

Misie, oprostíme-li to slovo od asociálních nánosů, je skutečně základním smyslem církví a křesťanských společenství a je dobré si to připomínat. Je proto také

nesmírně důležité, abychom si – každý zvlášť – vyjasnili, co to pro nás vlastně konkrétně znamená. Jde skutečně jen a jen o to, přivést nevěřícího k víře a udělat si pomyslný zářez? A vůbec, kde a kdy se vlastně misii věnovat, a máme na to čas?

Poslání učedníka začíná vykročením z kostela, vstupem do okolního světa, mezi lidi. Nelze se schovávat za instituci sboru či církve s tím, že máme přece pracovníky, kteří to mají na starost. Každý z nás stojí před úkolem, abychom byli světlem světa a solí Země. To je náš úkol – nezavírat se do kostelů, kde si budeme vzájemně hezky sloužit, ale vyjít ven a sloužit lidem, kteří to potřebují – slabým, opomíjeným, nechtěným, zraněným. Naslouchat jim, radovat se s nimi, a také s nimi plakat. Tak, jak to dělal Ježíš. Každý máme své místo – mezi svými dětmi, mezi kolegy v práci, klienty, zákazníky, v místě, kde žijeme. Právě tam je naše vinice.

A k čemu tedy vůbec pěstovat sborové společenství, když náš hlavní úkol vlastně leží mimo kostel? Čím dál víc si uvědomuji, jak je důležité povzbuzení, předávání naděje, připomínání si, že nejsme sami, že Pán je s námi. A hlavně čerpání toho nejcenějšího, totiž Lásky – jak z Písma, tak i ze společenství bratří a sester. Připomínání si té Lásky, která se sklonila ke všem lidem a sama se položila v oběť, abychom mohli žít.

Mira Šulák

Jan Konzal: Odevzdat se Kristov lásce

Milí přátelé, nabízím katechezi od Jana Konzala. (tajně vysvěcený katolický biskup). Setkání s ním pro mě bylo velice důležité a znovu jsem si to uvědomil při pročítání tohoto textu. Nabízím ho tedy i vám.

Jiří Ort

Každý, kdo se opravdově modlí, musel už zakusit, že někdy mluví do prázdna. Zná tísnivý pocit, že „všudypřítomný“ Bůh jej neslyší – snad o mne ztratil zájem... A každý, kdo aspoň trochu poctivěji hledal, jak se dostat do Kristovy blízkosti, zná okamžiky, že „Kristus Ježíš je kdesi strašlivě daleko a já tady – pochopitelně docela sám“. Někdy se ptáme „A co je pravda?“, ačkoli nejsme vůbec zajedno s Pilátovým cynismem.

Fata morgana je pro člověka unaveného hledáním vody v poušti smrtelným nebezpečím. Takový je ochoten vydat poslední síly na pronásledování pouhé iluze. Něco podobného se může stát komukoli z nás, hledáme-li nepříliš úspěšně něco pro nás velmi důležitého: Žízeň žene tak dlouho za každou představou a snem, že ke skutečnému prameni už chybí síla dojít.

Je velkou předností svátosti, že není seancí kouzelníků a neslibuje sedmimilové boty ani bystrozrakost z pohádek, ale je chvílí pravdy. Svátost je setkáním s Ježíšem. Má tedy smysl jen pro ty, kteří o setkání s živým Ježíšem opravdu stojí a velice jim záleží, aby to bylo jisté s opravdovým Ježíšem. Svátost je příležitostí a zároveň ujištěním, že setkání se opravdu děje, že nejde

o fata morganu. Veškerá autorita lidské a křesťanské víry tuto chvíli pravdy garantuje. Potřebuješ-li, setkáš se s Ježíšem v moci Ducha svatého. Ale je to také bolavá přednost, něco od člověka vyžaduje.

Církev je přesvědčena (a na koncilu učí), že lidí fakticky patřících ke Kristu je mnohem více než pokřtěných. Místo křtu spojuje takové lidi s Kristem touha po dobru a poctivost životního úsilí. Přesto mnoho lidí stojí o křest, protože taková svátost slavená uprostřed společenství církve nebývá už ani zbožným snem, ani opiátem, ale závazkem pro všechny přítomné od křtěnce přes církev až po Trojici boží. Událost křtu je všem viditelným milostivě účinným a neodvolatelným znamením, znamením „nebi i zemi“, že pokřtěný a Ježíš patří už nadále k sobě. Přesto je mnoho pokřtěných, kteří žijí zcela nedotčeni takovou událostí.

Podobně i vyznávat statečně a s dospělou odpovědností „jsem křesťan a chci jím být“ lze zajisté i prostým životem z víry. Přesto se pro takovou příležitost raději znovu slavnostně setkáváme s Kristem jako svědkem takového osobního rozhodnutí. Také zde jsme byli mnohokrát svědky, že svátost jako by stekla po skle srdce beze stop.

Napravovat podle reálných možností, co jsem v minulosti nějak pokazil nebo nezvládl – to jistě mohu i bez svátosti pokání. Celá staletí hledala a nacházela církev odpuštění hříchů jinak než

svátostně a dodnes ty nesvátostné formy také fungují. Přesto není svátost pokání něčím nadbytečným. Ale i zde platí, že mnozí se chodí zpovídat, ale stopy to na nich nezanechává.

Mohli bychom takhle pokračovat dál – vždy je podstatným přínosem k nějakému závažnému lidskému rozhodnutí právě ta pečeť, to ujištění, že co se děje, děje se opravdu, ne pouze v mých touhách či představách, tedy skrze Krista, s ním a v něm.

Jistě jste už ochutnali opravdové přátelství: k skutečnému příteli můžete přijít kdykoli, můžete se s ním přít, radovat, anebo prostě mlčky sedět – a vždycky je vám dobře. Než takové přátelství vznikne, musí oba pro ně mnoho udělat a leccos tvrdého spolknout. A musí se do něho velice mnoho investovat, především vydat sebe sama. To samozřejmě platí i o svátostném setkání s přítelem Ježíšem. Svátost není návštěvou ze slušnosti ani společenskou konvencí. A není nic divného, že znáte dost takových, kteří sice ke svátostem chodí velice často, ale nejsou o nic lepší a radostnější než ti druzí. I v jejich případech svátost dosvědčuje, že to „co se děje, děje se opravdu“.

Jako pravda na zemi i na nebi se pečeti i postoje, kdy se bohužel neděje v lidském srdci nic. Tak působila Ježíšova přítomnost i na jeho současníky: Setkal se s deseti tisíci lidí. Ti z nich, kteří byli spokojeni sami se sebou, kteří se nepotřebovali s Ježíšem setkat jako s životní pravdou, takoví neměli ze setkání docela nic – a přece se opravdu uskutečnilo. Hledající (jako třeba Nikodém) nebo k zbláznění touhou vyhladovělé (jako třeba

Maria z Magdaly) ovlivnilo takové setkání na celý život. Ovlivnilo je nikoli „kouzlo“ Ježíšovy osobnosti, ale pravdivost jeho životního postoje, jeho vztahu k Otci i lidem – pokud ovšem po právě takové pravdivosti toužili, a proto se tomu vztahu odvážně otevřeli. Svátost dává jist – ale hladovému. Otevírá – ale tlukoucím.

Už toto čistě osobní znamená pro dospělého člověka velice mnoho. Ale každá svátost je víc než jen osobní pomocí Kristovou jednotlivci. Každá svátost má i rovinu společenskou. Čím budete starší, tím méně budete pochybovat, že život každého z vás je docela jedinečný, neopakovatelný a někým druhým nezastupitelný. Lidé nejsou mravenci nebo včely, kde funkci každého jedince lze snad beze zbytku nahradit skoro kýmkoli jiným. V přátelském společenství dokáže každý víc, než jako jedinec. Společenství samo je totiž víc než jen součet všech, kteří jej tvoří. A právě svátosti velice účinně společenství spoluvytvářejí. To je prostě zkušenost.

Do jaké míry je však vázán našimi svátostmi i Kristus? Anebo jinak (což možná pocíťujete palčivěji): do jaké míry vás taková důvěra nakonec zklame?

Síla a účinek svátosti ve vás i ve společenství záleží jen a jen na vaší víře, přátelé. Bůh přece nikomu nestrání, zjistil už Petr. A v tom je zároveň celý problém. Víru si totiž nestačí jen tak namluvit. Věřit v Ježíše znamená spoléhat na něho ve všem – a ne méně, než spoléhá některý váš známý na peníze, na svou legitimaci či na vysoko postavené příbuzné. Spoléhat se a sám s věrností nabízet, že se i Kristus může ve své věci spolehnout

i na mne. Jenže odvahu věřit natolik, že se v našem životě vně i uvnitř Bůh opravdu začne projevovat, to není ani mezi pravidelnými návštěvníky kostelů a zpovědnic příliš častý jev. Zeptejte se svých kněží, bojí-li se smrti; zeptejte se jich, nebojí-li se chudoby a bezmocnosti. Víte stejně dobře jako já, v čem je kámen úrazu: Není vůbec snadné vydat se takto na milost a nemilost Bohu konec konců přece jen víc neznámému než známému.

I mne ovšem někdy napadne, není-li to všechno jen útěcha, zbožné přání, sen nás slabých... To právě znamená „vydat se lásce někoho“: veškerá jistota a stabilita takového vztahu visí na vzájemné důvěře těch bytostí. Vydáváme se vždy – ať lidem nebo Bohu – bytosti v hlubinách tajemné, neznámé, nespočítatelné. Svě poklady máme v nádobách hliněných. Proto také bytostně pravdivé staro-

křesťanské: „Amen, přijď Pane Ježíši“ opakované po všech našich pochybnostech, je to jediné, čím my křehcí a vposledku malomocní můžeme přispět do láskyplného vztahu člověk-Bůh.

Tento celoživotní zápas o skutečnou víru, abychom ji mohli Bohu znovu a znovu darovat jako své intimní vyznání vykvetlé v naději a lásku, to je to jediné, co můžeme darovat. Proto také Kristus právě o víře tolik mluvil a tolik o ni stál. Je to ovšem zápas, který musí vposledku vybojovat každý sám. Nelze věřit za druhého. Nicméně může-li pomoci komukoli z nás osobní svědectví, tedy já – nikoli ze své funkce, ale jako člověk zápasící jako každý jiný – já strašlivé síle boží lásky ve svátostech doslova a do písmene věřím.

Jan Konzal, Getsemany 2000

Ze života sboru

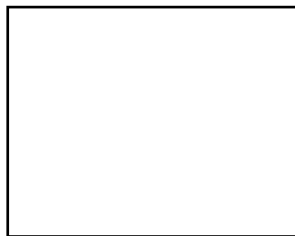
Zatímco rodiče zůstali na kruchtě a věnovali se Pavolovu programu o misii, bratr farář s manželkou vzali děti ... na hřbitov hledat poklady. foto: J. Ort

J. Batelka: *Když v bou i mo em rozpoutané*

Když v bouři mořem rozpoutané
již v srdci křičel jenom strach,
když všichni v lodi ztroskotané
volali v zmatku na poplach,
Tys přišel, Pane, -
Tys ruku ke mně vztáh
a přikázals: Jdi po vlnách!

A já šel směle k slovu Tvému, -
než bázeň víru zradila.
Jen chvíli větru odpornému
v Tvé síle, Pane, čelila.

Však pro tu chvíli vítězného boje
má duše, srdce, vše je, Pane, Tvoje,
a třeba znovu zmítán větrem,
já budu vždycky již – Tvým Petrem.

Farní sbor ČCE v Uhříněvsi a v Říčanech

telefon: 211 222 198

<http://uhrineves.evangelnet.cz/>

mobil: 607 886 447

redakční e-mail: mirasul789@gmail.com